ORE LA TORINO

DA! SÎNT EI:

COMBI ŞI CALIGARIS...

Unul dintre tablourile de orgoliu de la „Museo Civico" din Torino este acel „Mercato in piazza San Carlo" de Graneri. Înfăţişînd unul dintre cele mai vechi şi mai renumite locuri din oraşul, relativ nou, de la poalele Alpilor, Graneri a prins splendidele edificii care înlănţuiau şi înlănţuie principala piaţă din Torino, locul unde obligatoriu — şi fără a regreta — trebuie să poposească orice turist.

Aici, în piazza San Carlo, îşi are sediul şi clubul Juventus ; un semn că vestitul club şi-a cucerit un loc printre instituţiile reprezentative ale oraşului, reunite în acest punct central al său. In Galleria San Frederico, la ultimul etaj al uneia dintre clădirile care au serbat de mult 100 de ani de la naştere, un dreptunghi de marmură albă străbătută de vinişoare negre, străjuieşte — purtînd săpată pe suprafaţa-i netedă numele echipei care a intrat de 13 ori în posesia titlului naţional — intrarea în club. Deschizi uşa şi, deodată, îţi apar, de parcă ar păşi spre tine, doi jucători în culorile clubului. Imensele fotografii ţin loc de cel mai nimerit „bun venit !", spus pe orice altă cale, fiindcă cei ce-ţi zîmbesc sînt Combi şi Caligaris, decedaţi cu cîţiva ani urmă. Da, îi recunoşti repede fiindcă nu se poate să nu le fi întîlnit chipurile pe vreunul din marile anuare ale fotbalului. Da, sînt chiar ei : Combi şi Caligaris.

Primele minute petrecute în sediul clubului, împreună cu colegii ziarişti veniţi la meciul Rapidului, le-am consumat întrebîndu-mă de ce au fost aleşi — dintre atîţia jucători celebri care au îmbrăcat tricourile alb-negre, de-a lungul anilor — pentru locul de onoare, vestitul portar şi nu mai puţin celebrul său coechipier, fundaş de clasă europeană ?

Doar cele mai multe partide sub culorile lui Juventus le-a jucat Boniperti (444) ! Doar cele mai multe goluri pentru Juventus le-a marcat tot Boniperti (178) ! Chiar dacă îi căutăm între evidenţele pe compartimente, Combi este abia al treilea — ca număr de meciuri jucate — între portari, după Viola (224 întîlniri) şi Sentimenti IV (170) iar Caligaris se află tocmai pe locul nouă al prezenţelor fundaşilor, după Rava (332 întîlniri de campionat pentru Juventus), Manente (231), Foni (223), Rosetta — cu care a făcut o linie celebră (202), Corradi (191), Sarti (181), Castano (176), Garzena (166), Caligaris, avînd la activ 153 de întîlniri pentru „la vecchia signora".

Nedumerirea mea se accentua pe măsură ce investigaţiile în filele anuarului Juventusului nu mă ajutau cu nimic. Am hotărît să pun — pentru moment — punct căutărilor mele şi să mă supun obligaţiilor vizitei la care participam în acel moment. Nu bănuiam că foarte curînd aveam să mă lămuresc. După ce am străbătut sălile secretariatului şi de consiliu ale clubului, după ce am trecut pe culoarul unde fiecare dintre grupele de echipe — profesionişti, amatori, juniori şi pitici — îşi are biroul el, după ce am vizitat şi cabinetele tehnice ale celor doi principali antrenori (Heriberto Herrera pentru profesionişti şi Catozzo pentru echipele de tineret), după ce am cercetat cu profesională curiozitate sălile de redacţie ale buletinului ilustrat lunar „Hurra Juventus !", după această trecere în revistă a sediului propriu zis al lui Juventus, am fost invitaţi pentru cîteva momente şi la clubul simpatizanţilor, care nu e cu nimic mai prejos, ca amenajare şi eleganţă.

Aici există săli de bibliotecă, de biliard, de şah şi un spaţios bar pentru aşa de numeroşii „tifosi". Prezentîndu-ne marea vitrină cu trofee, preşedintele clubului, ing. Catella, a încheiat scurta incursiune în viaţa zecilor de cupe, de plachete, de tăvi argintate, astfel : „Dar cele mai preţioase trofee ale lui Juventus le întîlniţi la intrare. Sînt Combi şi Caligaris, astăzi dispăruţi dintre noi, jucătorii cu cea mai mare fidelitate şi dragoste pentru acest club. Lor le datorăm instaurarea unei atmosfere de devotament pentru culorile alb-negre, care a domnit o bună bucată de timp. Era perioada cînd Juventus devenise o „abonată" la titlul de campioană. Ei n-au cele mai mari performanţe — privite întrinsec — deşi trebuie să ţinem seama că numărul meciurilor jucate într-un an, în perioada lor, era pe jumătate faţă de cel de acum. Dar îi recunoaştem ca recordmeni ai dragostei pentru Juventus. Şi e titlul cel mai preţios..."

. . . . . .

La plecare, Combi şi Caligaris ne-au apărut din nou din portretele în mărime naturală, spunîndu-ne un nerostit dar simţit „la revedere".

M-am grăbit să văd ce cuvinte are Jacques Ferran în a sa „Encyclopedie du Football" pentru cei doi. Şi iată ce am găsit : „COMBI GIAMPERO — portar. Născut în 1902. Clubul : unul singur, Juventus. Cel mai celebru portar italian din toate timpurile. Sobru, remarcabil prin siguranţa prizei şi a plasamentului. 47 prezenţe în naţională. CALIGARIS UMBERTO — fundaş. Născut în 1901. Remarcat la Casale. Şi-a dedicat întreaga carieră lui Juventus. Inseparabil de Combi şi de Rosetta ; cu acesta din urmă a format un tandem legendar. Mare, puternic, rapid, decis, ştiind să facă faţă oricărei situaţii. 59 prezenţe în naţională".

Orice alte rînduri de încheiere mi s-ar părea de prisos.

Eftimie IONESCU

Pînă la sfîrşitul vieţii lui, **Combi** (primul din stînga) a rămas legat de Juventus. Iată-l discutînd — în calitatea lui de consilier tehnic — cu **Karl** şi **John Hansen** (pe atunci jucători ai alb-negrilor) şi antrenorul **Bertolini.**

ŞTIRI DIN

BRAZILIA

ELOGII PENTRU OSPITALITATEA ROMÂNEASCA

La tradiţionala conferinţă de presă de sfîrşit de an a Confederaţiei de sport din Brazilia, conducătorii celor mai importante delegaţii care au participat la turnee în 1967 au făcut declaraţii asupra rezultatelor acestor turnee. Joan Atala, *care a condus echipa de tineret în* Europa şi Africa *a ţinut să remarce că felul cum au fost primiţi în România a depăşit orice aşteptări.* „Cele mai frumoase amintiri ale călătoriei noastre le avem din România" *a subliniat* Atala. *În interviul acordat posturilor de televiziune din* Sao Paulo, *antrenorul* Sidnei Cotrim *a remarcat şi el ospitalitatea românească, adăugînd că meciul de la Bucureşti, cu selecţionata divizionară, s-a situat la cel mai înalt nivel dintre toate meciurile selecţionatei de tineret în turneul afro-european.*

Vă reamintim că echipa de tineret din Sao Paulo va *reprezenta* Brazilia *la turneul olimpic din Mexic.*

NICI UN JUCĂTOR BRAZILIAN DE PESTE HOTARE NU VA FI SELECŢIONAT LA C.M. 1970

Într-o declaraţie oficială a Confederaţiei de sport braziliene s-a făcut cunoscut că nici un jucător care activează acum la cluburi de peste hotare nu va fi reţinut în lotul lărgit pentru calificările la CM 1970. E cazul lui Amarildo, Chinesinho, Jair — *e drept jucători (mai ales ultimii doi) care nu mai sînt în apogeul carierii lor.*

VICENTE FEOLA DIN NOU ÎN ACTIVITATEA OFICIALĂ

Fostul antrenor al echipei naţionale, Vicente Feola, *retras o bună bucată de timp din activitatea oficială fotbalistică după eşecul din Anglia, a reintrat. El a primit funcţia de administrator general, incumbînd şi obligaţii de director tehnic, al clubului* Sao Paulo, *actualul lider al campionatului statului* Sao Paulo. *Ziarele subliniază faptul că Feola nu este străin de succesele de pînă acum ale F.C. Sao Paulo, el ajutîndu-l (neoficial dar efectiv pe antrenorul* Pirillo.

O PERFORMERĂ A SEZONULUI 1967

SPARTA PRAGA – ECHIPA CU CEA MAI VECHE TRADIŢIE ÎN FOTBALUL CEHOSLOVAC

16 noiembrie 1893. Aceasta dată va rămîne înscrisă pentru totdeauna în istoria fotbalului praghez. Este data cînd a luat fiinţă cel mai popular şi cel mai vestit club sportiv din Cehia.

La şedinţa de constituire a clubului, părerile privind denumirea acestuia au curs puhoi. Pînă la urmă a fost acceptată propunerea făcută de Vladimir Horejc : *„Clubul nostru să se numească „Athletic Club Sparta"!*

Aşa a luat fiinţă SPARTA de astăzi. Interesant de menţionat este faptul că primul tricou pe care l-au îmbrăcat jucătorii Spartei era de culoare neagră cu un „S" alb pe piept.

Prima întîlnire cu cealaltă echipă pragheză de mare popularitate, SLAVIA, a avut loc în anul 1896 pe terenul de pe Letna, unde cele două cluburi îşi au şi acum stadioanele lor, în prezenţa cîtorva mii de spectatori, victoria revenind Spartei cu scorul de 1—0.

În anul 1902, Sparta a apărut în echipament schimbat. Tricourile erau în dungi verticale roş-negru şi chiloţi negri. Acest echipament fusese „moştenit" de la clubul CAFCA, care la rîndul său îşi schimbase tricourile, adaptînd culorile verde-alb. Dar ce importanţă aveau aceste lucruri ? Principalul era că cei 11 „spartani" jucau din nou. După un timp şi acest echipament s-a degradat. Ca să-şi cumpere unul nou, nu existau fonduri şi Sparta a fost nevoită să-şi schimbe din nou culorile, preluînd echipamentul clubului UNION care avea tricouri alb-roşu în dungi verticale şi, pe deasupra, şi cîţiva jucători foarte buni.

În sfîrşit, în toamna anului 1906 Sparta şi-a modificat pentru a patra şi ultima oară culorile echipamentului, apărînd în faţa publicului praghez în tricouri roşii şi chiloţi albi. Acest echipament fusese adus din Anglia de către comerciantul Petrik, membru în comitetul de conducere a clubului.

Cei peste 70 de ani din istoria clubului Sparta cuprind numeroase pagini de glorie sportivă. Echipa de fotbal a înregistrat cele mai mari succese în anii următori primului război mondial (1919—1923), cînd Sparta a fost supranumită *„Sparta de fier"*. În această perioadă, ea a realizat un record unic, cucerind de 5 ori consecutiv titlul de campioană a primei categorii a Districtului Cehiei centrale, socotit pe atunci, un veritabil campionat al ţării.

Victoriile de „acasă" au fost completate cu cele de peste hotare, în partidele susţinute în Italia, Germania, Elveţia şi Spania. Din cele 29 de meciuri susţinute peste hotare a cîştigat 24, o partidă s-a terminat la egalitate şi numai 4 au fost pierdute.

În anii 1935—36 a repetat performanţele din perioada 1919—1923 evoluînd în formaţia : *Klenovec — Burger, Citiroky, — Koştialek, Boucek, Srbek — Fascinek, Zaicek, Braine, Nejedly, Kaloczay.*

Anilor de glorie le-au urmat şi ani de insuccese. Criza s-a declanşat ca un fulger. După ce se clasase pe locul secund în campionatul ţării, în ediţia 1957—58, în ediţia următoare a trebuit să lupte din răsputeri ca să scape de retrogradare.

În ediţia 1961—62, numai 45 de minute au lipsit ca Sparta să nu retrogradeze. În ultima etapă, juca în deplasare la Zilina şi gazdele conduceau cu 2—0. În repriza secundă, spartanii au reuşit să înscrie de două ori, obţinînd dreptul de a mai susţine un al treilea joc pe teren neutru. Partida a avut loc la Brno şi a revenit Spartei cu 2—0, astfel că aceasta a reuşit performanţa de a nu retrograda niciodată din prima categorie a ţării.

În ediţiile de pînă acum ale campionatului cehoslovac, care a fost inaugurat în anul 1925, Sparta a cucerit de 13 ori titlul de campioană. Cel mai mare succes l-a înregistrat în anul 1944, cînd în cele 26 de întîlniri a înscris 109 goluri, primind doar 26.

O comportare meritorie a avut-o şi în „Cupa Europei Centrale" cucerind trofeul de mai multe ori În prima ediţie, desfăşurată în anul 1927, a dispus în finală de Rapid Viena cu 6—2 şi 1—2. În ediţia 1930 a jucat în finală cu Rapid Viena (3—2 şi 0—2). În anul 1935, în finală cu Ferencváros a înregistrat rezultatele : 2—1 şi 0—3. În anul 1936 Sparta a cucerit din nou acest trofeu întrecînd pe Austria Viena cu 0—0 şi 1—0, iar în anul 1964 a învins în finală pe Slovan Bratislava : 0—0 şi 2—0.

În ultimii ani a avut succese şi în „Cupa campionilor europeni". În ediţia 1965—66 s-a calificat în sferturile de finală, fiind eliminată de Partizan Belgrad, iar în ediţia actuală, datorită golului înscris de Mraz în min. 88, a eliminat pe Anderlecht la Bruxelles.

Majoritatea jucătorilor au fost selecţionaţi în reprezentativele ţării, internaţionali A fiind : Kramerius, Kvaşniak, Maşek, Mraz, Jurkanin, Tichy, Vesely, Kos, Kouba, Vojta, Pospichal. Antrenorul echipei este Vaclav Jezek În prima parte a actualului campionat, Sparta ocupă locul 8.

★

La primul etaj al tribunei stadionului Letna, sînt trei încăperi unde se află expuse cupele cucerite de sportivii clubului începînd din anul 1902. Sînt prezente 739 cupe, 572 de fanioane şi cam tot atîtea plachete. Dintre trofeele aflate la loc de cinste se remarcă Cupa Europei Centrale, Cupa Cehoslovaciei şi trofeele cucerite în anul 1948 cu prilejul turneului în Anglia şi Scoţia.

V. BENKOVSKY

„NICI EU NU MAI SPERAM ÎN CALIFICAREA SPANIEI..."

Neaşteptata înfrîngere a Cehoslovaciei pe teren propriu în faţa Irlandei a suscitat vii comentarii în cercurile fotbalistice de pe continentul nostru mai ales că această înfrîngere a însemnat pentru cehoslovaci şi eliminarea din „Campionatul Europei". În faza următoare a acestei competiţii, în locul Cehoslovaciei, va merge reprezentativa Spaniei, neaşteptată beneficiară a victoriei Irlandei. Încă de pe acum spaniolii au început pregătirile ; după darul primit prin calificare în seria în care a participat, un insucces în faza următoare a competiţiei ar însemna un dezastru pentru opinia publică spaniolă, acum mai optimistă şi mai sigură de succesul favoriţilor ca niciodată.

De curînd antrenorul reprezentativei iberice, **Domingo Balmana,** comentînd participarea echipei sale la „Campionatul Europei" a spus printre altele : „Am scăpat ca prin urechile acului şi acum ne găsim în sferturi de finală. Nici cei mai optimişti nu puteau spera că lucrurile se vor petrece aşa cum s-au petrecut. Nici chiar eu, desigur, nu mai speram în calificarea Spaniei. În orice caz, după meciul Spania—Cehoslovacia de la Madrid am spus că naţionala noastră — pe care eu însumi am criticat-o după meciul de la Praga — a etalat un nou mod de a se exprima, un nou sistem de joc şi în special a arătat că şi-a însuşit o forţă de caracter, o voinţă de a învinge şi o claritate în idei care sînt greu de găsit la o altă reprezentativă. Cînd toată lumea era convinsă că vom fi eliminaţi şi zilnic eram bombardaţi de polemici, de critici şi de reproşuri am spus că echipa va reînvia. Campionatul ţării mi-a dat dreptate pentru că în cursul desfăşurării lui s-a observat că s-au schimbat multe lucruri ; echipele şi-au însuşit un nou stil de joc, mai deschis şi mai adaptat caracteristicilor psihice şi fizice ale spaniolilor. Tacticile defensive gen „catenaccio" au pierdut pe cei mai mulţi din adepţii lor. Acum se joacă de preferinţă pentru atac. Totuşi încă nu s-au rezolvat toate problemele echipei naţionale. Oricum, avem definită o structură a echipei bazată pe cîteva elemente tinere cu un ridicat bagaj de cunoştinţe tehnice. Dintre aceştia amintesc pe apărătorii Osorio şi Tonono, pe mijlocaşul Marcial şi pe atacanţii José Maria, Luis şi Amancio, jucători de rasă".

Cu privire la şansele Spaniei în Cupa Europei, Balmana a spus că el nu le nesocoteşte dar că marii favoriţi ai competiţiei rămîn, după el, echipele U.R.S.S. şi Italiei.